

N°. 7. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Tredie Samling.

Tredie Møde.

Mandagen den 20de Juni.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Forsuden at det ganske ligger i Londonertractaten, at der ingen særlig Arveret kan være til enkelte Bestanddele, skøndt vel de hidtilværende Rettigheder til enkelte Bestanddele i Overensstemmelse med Londonertractatens Artikel 2 kunne komme i Betragtning og veles imod hinanden ved Afgjørelsen af hvilken Slægt der skal kaldes til Arv, vil man ogsaa finde dette fuldkomment bekræftet ved de Meddelelser, den høitagtede Udenrigsminister har gjort, at denne Synsmaade er antaget af Magterne, og det er en Synsmaade, som jo virkelig bortskjerner de Betyrninger, man har gjort sig, idet man har troet, at Rusland skulde kunne faae en overveiende Indflydelse. Det er desuden ganske vist, at det efter hele Stillingen slet ikke er at vente, at de russiske Fordringer skulde kunne faae nogen overveiende Indflydelse, da de øvrige europæiske Magter vistnok maae have Interesse ved at udsævne Sagen saaledes, at Danmark beholder den størst mulige Selvstændighed. Man kan saaledes ikke sige, at der er nogen Slægt, som er arveberettiget til Thronen i det fælles danske Monarchie, naar Prinds Christian og hans med hans nuværende Gemalinde avlede mandlige Descendenter ere uddøde; og en særlig Arveret til enkelte Dele eksisterer ikke, og man maa for Alting ikke forudsætte, at den kunde finde Sted; thi en saadan er jo i den aabenbareste Modstikelse med Statens Integritet, der er udtalt som et vedvarende Princip. Om forfatningsmæssig Medvirkning seer jeg heller ikke, at der kan være Tale; jeg veed ikke, om man hermed mener en Medvirkning i Henhold til Grundlovens § 4, men hertil maa jeg først

bemærke, at for det samlede danske Monarchie kan dog ikke en Arvelov gives eenfaldig af den danske Rigsdag, deels at den danske Rigsdag har udtømt den Myndighed, som er givet med Hensyn til § 4, ved at samtykke i det nærværende Budskab. Der staaer blot, at den i Kongeloven hjemlede Arvesølge kan forandres; men, naar en ny Arvesølge er indført, saa har denne en Bægt, som den grundlovmæssige Arvesølge har i Almindelighed. Den Røst, som findes med Hensyn til Arvesølgen efter § 4 i Grundloven paa Grund af de særegne Forhold, hvori vi befinde os, den vil falde bort ved en ny Arvelov, der maa indlemmes i en Fællesforfatning; men denne Fællesforsamlings Medvirkning vil neppe være saadan, at den for alle Landsdelene bliver betryggende, og det vilde være meget farligt, om en saadan Medvirkning skulde have en saadan Betydning, at den skulde gjelde mere end som et Dnske om at vælge imellem Flere efter den Grundsætning, som Londonertractatens Artikel 2 gaaer ud paa, og det kan jo dog i sin Tid ingenlunde ventes, at noget Forslag skulde komme fra Kongen, der ei tog behørigt Hensyn til slige Dnsker. Det maa overlades til Kongen at gjøre dette, og, om der i Tiden, naar en Fællesforfatning bliver indført, kan betrædes en eller anden Vej, som kan gjøre et Dnske gjældende i saa Henseende, det kan man ikke vide, men man kan ikke svække den Myndighed, med hvilken Kongen har indgaaet Traktaten ved her at tilføie Noget i den nævnte Retning. Det er ogsaa udtalt af den ærede Forslagsstiller, hvor ønskeligt det var, at alle Statsdelene fik Deel i den Beslutning, som nu skal tages; men jeg antager det for noget aldeles Umuligt, for Noget man slet ikke kan overlade sig til, at underkaste en Stemmegivning i de forskellige Statsdele. Danmarks Ret og Danmarks Interesse er